

øgelse af Apotekernes Antal maa i første Række være Hensynet til Befolkningens Tarv; men, hvad de allerfleste Købstæder angaar, er det for Befolkningen temmelig ligegyldigt, om der i en Købstad kun er 1, højest 2 Apoteker, eller der er flere saadanne, naar blot det eller de forhaanden værende Apoteker ere hensigtsmæssig beliggende og forvaltes godt. Det kan endog — som tidligere omtalt — i visse Henseender være fordelagtigere at have et enkelt større end flere mindre Apoteker. Denne Betragtning taber dog en Del af sin Betydning, naar Fastholden af det nævnte Hensyn maatte føre til en stadig Stigen af Købesummerne. I saa Fald vil der fra modsat Side kunne gøres et nyt almindeligt Hensyn gældende, nemlig, at det er mindre heldigt for Apotekervæsenet og dermed for det almene Tarv, at de reelle Privilegier stadig stige i Pris, idet derved bestandig færre og færre blive i Stand til at erhverve saadanne; man vil da nemlig være udsat for, at de reelle Privilegier gennemgaaende komme paa mindre dygtige Hænder. Dertil kan søjes, at det for saa vidt synes at være et Billighedskrav, der kan stilles af Farmaceuterne, at man, hvor det ikke er til Skade for Befolkningens Tarv, i Stedet for at forøge de reelle Privilegiehavers Indtægter opretter flere Apoteker. For saa vidt man herimod maatte indvende, at man, naar de personlige Apotekers Antal forøges paa de reelles Befolking, vil være udsat for at miste de større Mønsterapoteker, da turde en saadan Indvending være af ringe Betydning. Der vil dog altid findes saadanne i København og de større Købstæder. I Henhold til det Foranførte skal Kommissionen, eller i ethvert Fald dens Flertal, tilraade, at man, saafremt Aflysningstanken opgives, gaar over til i større Omfang end hidtil, særlig i Købstæderne, at oprette nye Apoteker, hvor det maa antages i ingen Henseende at være til Skade for det almene Bedste. Hvad de reelle Privilegiehavere angaar, have de kun Krav paa, at der tages Hensyn til deres legale Rettigheder. Om den enkelte Privilegiehaver for kort Tid siden har erhvervet sit Privilegium, og hvad dette har kostet, er i Virkeligheden en det Offentlige aldeles ubedkommende Sag.

Saafernt det her foreslaaede Princip følges, ville de reelle Privilegier i Almindelighed formentlig kun blive solgte til passende Priser; navnlig vil man ikke let spekulere i en forventet forøget Omsetning. En saadan Tilstand turde i det Hele være i Apotekerstandens og Publikums velforstaaede Interesse, idet man da i Stedet for, som Forholdene nu ere, at være udsat for, at de fleste reelle Privilegiehavere efterhaanden blive behyrdede med saa store Gældsforpligtelser, at Rentebetalinger og Afdrag kun levne dem forholdsvis mindre Indtægter, kan gøre Regning paa, at de have et godt Udkomme og derfor ere i Stand til i egen og Apotekervæsenets Interesse at drive deres Apoteker paa en mønsterværdig Maade. Naar der spørges om, efter hvilke nærmere Regler — f. Eks. med Hensyn til Størrelsen af et passende Opland — det da skulde bestemmes, hvorvidt der paa det enkelte Sted bør oprettes et nyt Apotek, skal Kommissionen bemærke, at dette i hvert mødende Tilfælde maa bero paa de lokale Forhold, hvis Betydning det maa være Administrationens Sag at afgøre; Forholdet egner sig upaatvilelig ikke til at ordnes ved lovbundne Regler. Sluttelig maa Kommissionens Flertal anføre, at den ikke ser sig i Stand til at paavise andre Midler til at forhindre den stadige Stigen af Apotekerprivilegiernes Pris, ligesom den samlede Kommission er enig i ikke at kunne give An-